

Arrest

nr. 142 550 van 31 maart 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X,
handelend in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger
van haar minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, in eigen naam en in haar hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind Selma SAHITI, op 18 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en van de beslissing van 7 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2015.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. ACER die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2010 werd ten aanzien van verzoekster de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.2. De asielprocedure

1.3. Verzoekster, die volgens haar verklaringen op 1 april 2010 België is binnengekomen, diende op 14 september 2010 een asielaanvraag in.

1.4. Op 2 februari 2011 wordt de afstand van de asielaanvraag vastgesteld.

1.5. De verblijfsmachtigingsprocedures in toepassing van artikel 9bis van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort: de wet van 1980)

1.6. Op 26 mei 2010 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980.

1.7.1. Op 9 oktober 2012 werd de aanvraag van 26 mei 2010 onontvankelijk verklaard in toepassing van artikel 9bis van wet van 1980.

1.7.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Op 28 oktober 2012 werd de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verlengd van 28 oktober 2013 tot 24 november 2013, omwille van de geboorte van F.S., dochter van verzoekster.

1.9. Op 16 november 2012 diende verzoekster, samen met haar dochter S.S., een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 1980. Deze aanvraag vermeldde als volgt:

“Dat verzoekster bij toepassing van art. 9bis van de wet van 15 december 1980, bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijft, een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden wenst aan te vragen wegens uitzonderlijke en humanitaire redenen;

Dat de door verzoekster aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat als uitzonderlijke omstandigheden art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden;

Dat verzoekster tevens voor haar minderjarig kind S.S., geboren op 18.02.2011 de regularisatie aanvraagt;

Dat verzoekster politiek asiel heeft aangevraagd op 14.09.2010 onder het OV nr (...)/ met R.R. nr. (...); dat haar asielaanvraag ondertussen afgesloten werd;

Dat verzoekster een Rom is afkomstig uit Macedonië;

Dat indien verzoekster dient teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM;

Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekster haar leven en haar fysieke integriteit;

Dat niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;

Dat zulks ook één van de redenen is waarom verzoekster niet terugkeren kan naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen;

Dat indien zij dient terug te keren haar een mensonwaardig leven te wachten staat;

Dat zij en haar kindje doofstom zijn en een specifieke begeleiding nodig hebben die niet voorhanden is in het land van herkomst;

Dat zij in het land van herkomst niemand meer heeft om op terug te vallen; Dat art. 8 van het EVRM dient te primeren; Dat het gezin in België moet kunnen samenblijven met haar familieleden legaal verblijvende in België; dat zij een speciale mantelzorg nodig heeft;

Dat zij als Roma uitgesloten wordt van alle rechten; Dat zij en haar kindje een vogel voor de kat zijn in het land van herkomst; dat het Verdrag voor de rechten van de mens en de rechten van het kind dient gerespecteerd te worden; Dat het kindje aangewezen zal zijn op aangepast onderwijs, hetwelk in België zal kunnen verschaft worden;

Dat verzoekster al het nodige doet om zich te integreren, Dat zij tal van contacten onderhoudt met Belgen en vreemdelingen met een legaal verblijf in België;

Dat verzoekster nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde;

Dat zij werkbereid is en de Nederlandse taal al vlot verstaat;

Dat er door de Staatssecretaris een belangenafweging dient te gebeuren en zij also dient te besluiten dat de nadelen van “buitengewone aard” zijn voor verzoekster wanneer zij dient terug te keren;

Dat om hoger uitééngezette redenen, er in casu alleszins sprake is van buitengewone omstandigheden (van o.a. humanitaire aard) zoals vermeld in de bepalingen van art. 9bis van de Wet van 15.12.1980;”

1.10.1. Op 7 oktober 2013 werd de aanvraag van 16 november 2012 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 17 oktober 2013, is gemotiveerd als volgt:

"(...)Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 16.11.2012 werd ingediend door :

(...) D.R. (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S.S. (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (...) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het feit dat betrokkene sinds 01.04.2010 in België zou verblijven; zij al het nodige zou doen om zich te integreren; betrokkene tal van contacten zou onderhouden met Belgen en met vreemdelingen met een legaal verblijf in België; zij werkbereid zou zijn en zij de Nederlandse taal al vlot zou verstaan, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Bovendien legt zij hiervan ook geen enkel stavingstuk voor.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Haar asielaanvraag, ingediend op 14.09.2010, werd afgesloten op 02.02.2011 door middel van 'Afstand van haar asielaanvraag' bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De duur van de procedure - namelijk minder dan vijf maanden - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene beweert dat zij een Rom zou zijn, afkomstig uit Macedonië. Betrokkene zou niet kunnen terugkeren, bij een terugkeer zou haar een mensonwaardig leven te wachten staan. Als Roma zou zij uitgesloten worden van alle rechten, ze zou samen met haar kindje een vogel voor de kat zijn in het land van herkomst. Een terugkeer zou een bedreiging uitmaken voor haar leven en haar fysieke integriteit. Zij legt evenwel geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene niet zou kunnen terugkeren, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens haar asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging töt verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Betrokkene beroept zich op het Verdrag voor de Rechten van de Mens en op het Verdrag voor de Rechten van het Kind en haalt in het bijzonder artikel 3 en 8 van het EVRM aan.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als een buitengewone omstandigheid weerhouden te worden.

Betrokkene haalt aan dat artikel 8 EVRM zou dienen te primeren en dat het gezin in België zou moeten kunnen samenblijven en dat zij samen met haar familieleden, legaal verblijvend in België, zou moeten kunnen blijven en dat zij een speciale mantelzorg nodig zou hebben. Ter staving voegt ze identiteitskaarten van familie en vrienden toe. Er dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet bewijst waarom de aanwezigheid van bepaalde familieleden/vrienden in België een buitengewone omstandigheid zou uitmaken. Betrokkene bewijst bovendien niet dat zij speciale mantelzorg nodig zou hebben.

Verder verduidelijkt betrokkene niet welke andere artikels van het EVRM of van het IVRK zouden geschonden worden bij een terugkeer.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 28 jaar in Macedonië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name dat betrokkene en haar kindje doofstom zouden zijn en een specifieke begeleiding zouden nodig hebben die niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst en dat zij een speciale mantelzorg zouden nodig hebben en dat het kind aangewezen zou zijn op

aangepast onderwijs, hetwelk in België zou kunnen verschaft worden en de voorgelegde medische attesten) dient opgemerkt te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat betrokkene steeds vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk zou hebben begaan tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. (...)”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.10.2. Op dezelfde datum werd de beslissing genomen tot afgifte van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoekster ter kennis werd gebracht op 17 oktober 2013, is gemotiveerd als volgt:

“(...) D.R. (...)

+ wettelijke vertegenwoordiger van:

S.S. (...)

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 15.10.2012.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 09.10.2012, haar betekend op 15.10.2012.

Er wordt aan betrokkene een termijn van drie jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld. (...)”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. De rechtspleging

Artikel 39/81, tweede lid, eerste zin, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft in casu geen nota met opmerkingen voorgelegd.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het werd ingesteld door verzoekster als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

De wettelijke vertegenwoordiging van 'begeleide' minderjarige vreemdelingen wordt krachtens artikel 35, §1, tweede lid van het Wetboek Internationaal Privaatrecht (hierna verkort: het WIPR) beheerst door het recht van de staat op wiens grondgebied die minderjarige vreemdeling zijn gewone verblijfplaats heeft op het tijdstip van de feiten die aanleiding geven tot de bepaling van het ouderlijk gezag of tot het openvallen van de voogdij. De definitie die in artikel 4 van het WIPR wordt gegeven aan de gewone verblijfplaats houdt rekening met de feitelijke omstandigheden en staat los van de wettigheid van dit verblijf, waardoor de vertegenwoordiging van begeleide minderjarige vreemdelingen *in casu* door de Belgische regels ter zake zal worden beheerst.

Tenzij door de vrederechter een voogd werd aangesteld (artt. 389-420 van het Burgerlijk Wetboek (hierna verkort: het BW), treden naar Belgisch recht de ouders in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordigers voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid van het BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid van het BW), is niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (RvV 2 maart 2010, nr. 39 686, AV), waardoor steeds beide ouders als vertegenwoordigers moeten optreden.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover het door verzoekster wordt ingediend als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind.

3.2. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een inreisverbod aanvecht.

In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding in te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. *In casu* toont verzoekster de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is toegelaten of gemachtigd en dat de motieven die aan de basis liggen van het inreisverbod kaduuk worden.

Ter terechtzitting stelt verzoekster dat zij zich gedraagt naar de wijsheid wat de beslissing betreffende de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet betreft. Voor haar is het inreisverbod de belangrijkste beslissing en zij vraagt om deze beslissing te beoordelen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep dat is ingesteld tegen de tweede vermelde bestreden beslissing ontvankelijk (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna verkort: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de wet van 1980, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en de hoorplicht.

Verzoekster geeft een theoretische uiteenzetting met betrekking tot de aangevoerde rechtsregels en -beginselen en licht dit middel verder toe als volgt:

"In casu zijn de bestreden beslissingen van 7.10.2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel (sic) de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij weigert de aanvraag tot regularisatie van verzoekende partij louter omwille van de volgende gegevens:

- dat verzoekende partij niet zou hebben aangetoond zich te bevinden in een "buitengewone omstandigheid" om hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in te dienen.

- dat verzoekende partij met andere woorden een onontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend; Ten eerste wenst verzoekende partij dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet betwist, zodat dient aangenomen te worden dat verzoekende partij aan de overige voorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voldoet.

Ten tweede is er in feite slechts 1 punt van discussie die verwerende partij aanhaalt, namelijk dat verzoekende partij geen ontvankelijke aanvraag zou hebben ingediend, omdat hij geen "buitengewone omstandigheden" kan aantonen;

Het loutere feit dat verzoekende partij in België verblijft en er een nieuw leven heeft opgebouwd, dat dat er een mensonaardig leven te wachten staat in het land van herkomst wegens haar afkomst, is volgens verwerende partij geen voldoende reden om een ontvankelijke aanvraag in België in te dienen. Het stellen dat dit gegeven volgens verwerende partij geen "buitengewone omstandigheid" zou zijn, zonder aan te geven wat nu WEL als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd, is allerminst redelijk, zorgvuldig en afdoend gemotiveerd. Immers, in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 staat geenszins vermeld wat men WEL als buitengewone omstandigheden dient te beschouwen, zodat verzoekende partij meent dat verwerende partij niet afdoende gemotiveerd heeft, waarom zijn verblijf en integratie niet als "buitengewone omstandigheid" mag beschouwd worden. Het is immers zo dat in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, verwerende partij een discretionaire bevoegdheid heeft om te oordelen wat wel en niet als "buitengewone omstandigheid" is, en bij een gebeurlijke weigering (lees: onontvankelijk verklaren) bij gebrek aan "buitengewone omstandigheden", verwerende partij een striktere motiveringsplicht heeft en zich niet kan afdoen met een standaardformulering. In casu diende verwerende partij bij een onontvankelijk verklaren van de aanvraag van verzoekende partij omstandiger te motiveren, niet alleen in feite maar tevens in rechte. Wat dit laatste (lees: motivering in rechte) betreft, laat de bestreden beslissing verzoekende partij in het donker tasten. Elke discretionaire bevoegdheid heeft steeds de redelijkheid tot grens. In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekende partij. Daar de tweede beslissing (bijlage 13 sexies) d.d. 7.10.2013 gegrond is op de eerste bestreden beslissing d.d. 7.10.2013 dient deze als accessorium van de eerste beslissing tevens vernietigd te worden.

De bestreden beslissingen (weigering regularisatie en bijlage 13 sexies d.d. 7.10.2013) zijn maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent. In casu is dit geenszins het geval, nu verzoekende partij pro forma door verwerende partij afgewezen wordt, zonder dat men verzoekende partij in de gelegenheid stelt bijkomende gegevens aan het dossier toe te voegen.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet, artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en

van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur. De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd. Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.

INREISVERBOD OPGELEGD AAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

De bestreden beslissing gaat gepaard met een inreisverbod van drie jaar 'omdat verzoekster niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot terugkeerverplichting gevolg heeft gegeven'.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een eerdere bevel om het grondgebied te verlaten van 9.10.2012, betekend op 15.10.2012.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert" (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd omtrent de termijn van het inreisverbod.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de maximumtermijn van drie jaar.

Waarom deze maximumtermijn wordt gehanteerd, wordt niet uiteengezet.

Verzoekster stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekster en de duur van het inreisverbod.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende. Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden. De handelswijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende gemotiveerd."

4.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond

waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 74/11, § 1, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan daar verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 19 november 2012.

Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt dan ook geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering eveneens afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is en wijst op het feit dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet stelt dat rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij stipt aan dat verweerder een ruime discretionaire bevoegdheid heeft bij de invulling van de duur van het inreisverbod. Zo heeft verweerder een variabele termijn tussen 0 en 3 jaar die hij kan opleggen. Bijgevolg stipt zij aan dat hoe groter de discretionaire bevoegdheid is voor verweerder, des te strenger de motiveringsplicht moet worden opgevat. Indien verweerder voor de maximumtermijn van drie jaar kiest, moete deze gemotiveerd worden.

Zoals verzoekster terecht, aanvoert vereist artikel 74/11 van de vreemdelingenwet dat moet worden rekening gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met de specifieke omstandigheden van elk geval. Zij voert aan dat enkel werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl nergens uit de motivering kan worden afgeleid dat er met de persoonlijke situatie van verzoekster werd rekening gehouden. Verzoekster stipt aan dat niet uit de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat rekening werd gehouden met alle elementen waarover verweerder beschikte.

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

In casu stelt de Raad vast dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat verweerder enigszins een individueel onderzoek heeft gedaan bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Zoals verzoekster terecht laat gelden, impliceert het opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Zonder het bestuur de verplichting te willen opleggen te motiveren aangaande alle argumenten die in een aanvraag om machtiging tot verblijf om humanitaire redenen werden opgenomen, moet minstens uit de bestreden beslissing blijken dat er wel degelijk rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Ten overvloede benadrukt de Raad dat hij niet in de plaats van het bestuur kan het dossier beoordelen en vaststellen dat er mogelijks geen specifieke omstandigheden voorhanden zijn die zich verzetten tegen het opleggen van de maximumtermijn van 3 jaar.

De motivering is bijgevolg niet afdoende en niet evenredig aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt aangenomen.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel dat tot de nietigverklaring van het inreisverbod kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, zonder voorwerp verklaard.

Het beroep is voor het overige onontvankelijk. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen wat de beslissing van 7 oktober 2013 betreft waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 7 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing betreffende de beslissing van 7 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden voor het overige verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. C. BAMPS,

eerste voorzitter,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

E. COCHEZ

C. BAMPS